

בודי-ג'ים הולך לשחות

הגנן בוב הזקן עבר ליד בודי-ג'ים כשהוא מנגב את מצחו במטפחת גדולה, אותה קשר סביב צווארו כמו קאובוי בסרטי המערב הפרוע.

"בוב" אמר בודי-ג'ים "היום כל כך חם! אני חושב שכבר לא יהיה קריר אף פעם."
"אכן כך" ענה בוב הגנן "השבוע האחרון בחודש יוני חם כפי שעוד לא היה. אתה באמת נראה שפוף, בני. כל כך התחממת?"
"לא, אני לא חושב כך" ענה הילד "אבל נראה לי שאי-אפשר לעשות משהו היום."
"אני רואה שגם סנדי הזקן סובל" אמר בוב. באמת סנדי הכלב שכב תחת שיח הלילך בלי לפתוח את עיניו. הוא רק דפק חלשות עם זנבו באדמה. אמנם היה חם מדי כדי לזוז, אבל צריך היה להראות סימן חיים.
"בוא נראה" אמר בוב הזקן "אני חושב שיכול להיות משהו שילד כמוך יכול לעשות ביום חם כזה, וליהנות קצת. האם אתה יודע לשחות?"

"קצת" ענה בודי-ג'ים "למדתי בבריכה של בית הספר בבית - כלומר שם בעיר."
"בריכה!" קרא בוב הגנן הזקן "רוץ וקח את בגד הים שלך ואני אוביל אותך לבריכה הישנה, בה נהגתי לשחות כשהייתי בגילך, ושחיתי שם כל שנה מאז. אני חושב שאשחה היום גם כן" הוסיף.

בודי-ג'ים שכח לגמרי על החום המטריד. הוא רץ כמו רוח לאמא כדי לשאול איפה מונח בגד הים שלו, וחיפש בקדחתנות עד שמצא אותו. הוא התלהב כל כך שבקושי התאפק לחכות עד שבוב הזקן ימצא את בגד הים שלו. גם

הכלב סנדי הזקן התעורר והחליט להצטרף
הם הלכו בשורה, כמו אינדיאנים זה אחרי זה,
בשביל שבין השיחים עד לבריכה.

מישהו שאהב כנראה ילדים קטנים עשה את
הבריכה. החול נחפר מתחתית הנחל הקטן
ופוזר כמו חוף ים יפה. את הנחל העמיקו
והרחיבו ואפילו עץ גדול הופל כדי לאפשר
קפיצה למים. השיחים מסביב אפשרו להחליף
מהר את הבגדים ותוך דקות שלושתם, האיש
הזקן, הילד הקטן והכלב, השתכשכו במים.
בוב הגנן לימד את בודי-ג'ים דברים אותם
הילד לא למד בבית הספר. הוא הראה לו איך
לדרוך במים כמו כלב, איך לפתוח את
העיניים תחת המים ואיך לשכב על המים
ולצוף על פניהם. השמחה הייתה רבה והיה
להם קריר כאילו השמש כלל לא יקדה ביום
אביבי החם.

אחרי זמן מה אמר בוב הגנן שעליו לחזור
לעבודה, אבל בודי-ג'ים החליט להישאר עוד
קצת ולשכב על החול. היה שם קריר יותר.
בוב הסכים אבל הזהיר אותו שלא יכנס למים

לבדו, כי הוא עדיין לא יודע לשחות מספיק,
ובודי-ג'ים הבטיח שלא יכנס. בוב ידע שכאשר
בודי-ג'ים מבטיח, הוא מקיים בקפדנות, כי
הוא תמיד שמר על מה שאמר. אמא אמרה
שכך עושה גבר של ממש, ובודי-ג'ים רצה הרי
להיות גבר של ממש.

היה נעים ונוח לשכב כך בצל השיחים
ובודי-ג'ים במעט ונרדם. אך פתאום שמע
קולות מוזרים וסנדי, הכלב הזקן התחיל
לרטון ש"אי-אפשר אפילו לנום לרגע בלי
שמשהו יקשקש ויעירו."

"שכב בשקט סנדי" לחש בודי-ג'ים. הכלב
הפסיק להרעיש באי-רצון רב, ובודי-ג'ים
התחיל לזחול בשקט לקראת הקולות. הוא
שכב והקשיב, עד ששמע אותם שוב.
"אני ראיתי אותו ראשון" אמר מישהו בקול
לוחש ולא נעים.

"איזה רעיון" ענה לו קול שקט וחלש "איך
תוכל להגיד זאת כשאני הייתי כבר כאן
כשהגעת. ראינו אותו שנינו וכך זה יישאר,
נכון, אחי?"

"בוודאי" הוסיף קול נוסף "כך יהיה. לך ומצא
לך קן אחר אם אתה רעב."
"לא, לא" אמר הקול הראשון שוב "זה קן שלי
וישאר שלי!"

"ובכן, גברת נחש" אמר הקול החלש "את
יודעת שלא יעזור לך להתווכח. לא נוותר על
הזכויות שלנו. גברת צב מטילה כל כך הרבה
ביצים שיישאר גם לך אחרי שאנו נגמור.
תוכלי לקבל אותם אחר כך."
"טוב" ענה קול הנחש "אז לכו מיד וחפרו
אותם החוצה, כי אני רוצה לחזור הביתה
לילדי."

בודי-ג'ים זחל קצת יותר קרוב כדי לראות
מיהו זה שלא מפחד כלל מהנחש.
הוא ראה שכנים קטנים ונחמדים, מלובשים
בשחור-לבן ועליזים כמו חתלתולים. לקח להם
רק רגעים ספורים כדי לחפור את הביצים של
גברת צב שבחול, שם הטילה אותם כדי
שיבשילו ויבקעו בחום השמש, בזמן שהיא
בעצמה יושבה בנחל הקריר, נחה או צדה
צפרדעים לארוחתה.

רצה לרוץ אחריהם אבל מנעתי זאת. " וטוב עשית" צחק הגנן הזקן " וכך גם טוב יותר לכולנו. אלה היו בואשים, אח ואחות!" "ומדוע זה טוב?" שאל בודי-ג'ים "הם נראו נחמדים ואפילו נדיבים. הם השאירו ביצים גם לגברת נחש."

"הו, כן הם נדיבים" ענה בוב הזקן "וגם נוח לחיות איתם אם משאירים אותם בשקט. אני מקווה שסנדי לא מתעניין בהם, כי בעניין הריח הם נדיבים יתר על המידה."

"הו" צחק בודי-ג'ים "עכשיו אני נזכר." אבל סנדי, הכלב הזקן לא זכר. הוא פשוט לא יכול היה לשכוח. הוא אמר לעצמו שהם מוכרחים להיות כאן איפשהו והוא לא יסכים שחתלתולים כאלה, שחורים-לבנים, יעירו אותו משנתו הנעימה. ויום אחד טוב, נראה אותם.

לא עבר זמן רב והם גמרו את ארוחתם ואחר כך רצו משם ביחד צוחקים, כשהם משאירים ביצים אחדים לגברת נחש שאכלה אותם מיד וזחלה משם במהירות.

"אני מבין שזה הסוף של ילדי הגברת צב" אמר בודי-ג'ים כשהוא לובש שוב בגדים "בוא סנדי" הוא קרא לכלב הזקן. אבל סנדי לא רצה עוד ללכת. הוא ידע שהשכנים הקטנים שהפריעו לו לישון נמצאים איפשהו קרוב והוא רצה שיתנצלו בפניו. "בוא סנדי" קרא שוב בודי-ג'ים שהכיר את התעלולים של כלבו "אני יודע שאתה רוצה למצוא את השכנים הקטנים שלנו ואתה יודע גם שלא אסכים לכך!" אחרי הצהריים הלך בודי-ג'ים לסככת הכלים ומצא שם את בוב הגנן. "אתה מרגיש עכשיו טוב יותר?" שאל בוב. "כן, תודה" ענה בודי-ג'ים "אבל רציתי לשאול אותך על דבר מה. מי השכנים הקטנים שראיתי איך הם חופרים את ביצי הגברת צב בחול הבוקר? פרוותם הייתה שחורה-לבנה ודמו קצת לחתול שלנו, רק יפים הרבה יותר. סנדי הזקן

בודי-ג'ים הולך לדוג

"תסתכל במגירה השמאלית של שולחן העבודה שלי" אמר בוב הגנן "תמצא שם חוט וווים. תוכל להכין לעצמך חכה מענף עץ ישר." בודי-ג'ים מצא את הדברים והכין מקל ארוך ואז ביקש מבוב הזקן שיעזור לו להרכיב את הכל.

"לא השתמשו בכל אלה מאז שביקר כאן בן-הדוד שלי הקטן לפני מספר שנים" אמר בוב.

"והוא תפס דגי שמך בנחל?" שאל בודי-ג'ים "לא, לא הצליח" ענה בוב "הוא טען תמיד שמישהו גירש אותם. אך בנחל שלנו יש ממילא רק דגי שמך קטנים.

"ואיזה פיתיון לשים?" שאל בודי-ג'ים. "שלשולים" ענה בוב "אם הבולבול השאיר עוד כמה. הבוקר הוא הביא לגוזל השמן שלו לפחות תריסר כאלה."

"אני חושב שהוא שומע איך שהם זוחלים" צחק בודי-ג'ים "רק הבט עליו איך הוא נוטה

את ראשו הצדה בהקשבה. אילו הייתי שלשול, לא הייתי זז אפילו כשהוא בקרבה." "אכן" אמר בוב "הם הבשר שלו." "כנראה" ענה בודי-ג'ים "אבל הוא יצטרך לוותר לי על אחדים לפיתיון. אוציא אותם בחצר האחורית כי אני חופר יותר טוב מאבא

בולבול."

נעים היה בצל העצים, שם ליד הנחל. לא נראה אף אחד מלבד משפחת צבי מים שישנו על גזע עץ שנפל מעל הנחל במקום העמוק ביותר.

בודי-ג'ים שם פיתיון על הוו. הוא זרק אותו רחוק לצללים תחת הסלע שבנחל והמתין.

הוא המתין הרבה זמן. אך כשהיה כבר כמעט בטוח שהרגיש בתנועת המצוף, הצב הקטן ביותר קפץ לתוך המים עם "פלופ" גדול. "היי" קרא בודי-ג'ים "הוא גירש את הדג שלי." הוא משך את החכה וראה שהפיתיון נעלם. הוא שם פיתיון אחר וניסה שוב. ואז, כשהיה כבר בטוח שהוא מרגיש במשיכת החוט, הצב הקטן הבא קפץ למים. בודי-ג'ים ניסה עוד ושוב קרה אותו הדבר עד שרק שני הצבים הזקנים נשארו על הקורה. "אגרש אותם" אמר בודי-ג'ים וזרק אבן בכוון הצבים, אך הם לא זזו כלל. "הם ישנים חזק" אמר "אנסה עוד פעם." אבל עכשיו, כשרק הרגיש במשיכת החוט, שני הצבים הזקנים קפצו אף הם למים. "עכשיו, כשהם כבר כולם ירדו אוכל לתפוס את השמך" אמר בודי-ג'ים. אבל כשרק שם את הפיתיון על הוו ראה שהצבים ישבו שוב על הקורה, כאילו לא נכנסו קודם למים בכלל. "איזו בדיחה! איזו בדיחה!" שמע בודי-ג'ים פתאום קול מאחוריו. בודי-ג'ים הביט וראה

את ג'ים העורב הזקן מקפץ בעליזות על שיח, וצוחק בקול. "אינני מבין מה הבדיחה כאן" אמר בודי-ג'ים. "זה תמיד כך כשאנשים נופלים בפח. הם לא מבינים זאת" צחק ג'ים העורב "הפעם נפלת בפח במקום השלדג הזקן." "אתה אומר שהצבים קפצו למים כדי להזהיר את הדגים?" אמר בודי-ג'ים כשהוא פותח את פיו בהפתעה. "בוודאי" אמר העורב הזקן "זו העבודה שלהם. תמיד נמצא שמך צעיר שינסה לנגוס בפיתיון או יתקרב לחוף והטורפים עלולים לתפוס אותו. לכן יש לדאוג להם." "ומי מנסה לתפוס אותם?" שאל בודי-ג'ים. "ובכן, השלדג הזקן הוא הגרוע מכולם, ולפעמים מתגנב לחוף גם החרפן, או נערים כמוך שבאים לדוג רק כדי להשתעשע. לא כדי לאכול את הדגים אלא רק סתם כך." "בודי-ג'ים הרגיש נבוך וקצת מבויש. "סתם כך" המשיך ג'ים העורב הזקן "להרוס חיים יפים רק סתם כך. ואתה נראה דווקא

נער נחמד."

"אני באמת נער נחמד" אמר בודי-ג'ים "איש

לא הסביר לי שלא צריך לדוג דגים."

"אפשר לדוג" ענה העורב ג'ים "אם רוצים

לאכול אותם. אבל תזדקק לשישה קטנים

כאלה כדי נגיסה אחת."

"טוב, אז אחזור הביתה" אמר בודי-ג'ים "בוב

הזקן בוודאי יצחק כשאבוא עם סל ריק."

"מלא אותו בגרגירי ברבריה מהשיחים האלה.

הם בדיוק מבשילים עכשיו. מלאים וטעימים."

בודי-ג'ים רפד את הסל בעלים ירוקים ומילא

אותו בגרגירי ארגמן שאסף מהשיחים.

"הצלחת?" שאל אותו בוב הזקן. "היו כמה

נגיסות אבל הצבים קפצו תמיד מהקורה

שלהם והפחידו את הדגים."

"התעלול הישן" אמר בוב "הם עושים זאת

מאז שהייתי בגילך. אבל אולי בשבוע הבא

אקח אותך לאגם ושם תוכל לדוג דגים של

ממש. אמנונים, קרפיונים ואפילו צלופח."

"יופי! יופי!" שמח בודי-ג'ים "בוא קח קצת

גרגירי ברבריה."

"אנו קוראים להם שזיפי גמד" אמר בוב הגנן
"וראית עוד מישהו ליד הנחל?"
"לא, רק את ג'ים העורב הזקן" ענה בודי-ג'ים.
"הוא בוודאי שם עין על הגברת צב המים,
בתקווה שיגלה את קן הביצים שלה" אמר בוב
הזקן.
בודי-ג'ים פתח עיניים בהשתוממות "מה,
צבים מטילים ביצים?" שאל.
"בוודאי" ענה בוב "בתוך החול."
"והוא נראה עורב נחמד כזה" אמר בודי-ג'ים
בעצב.

בודי-ג'ים ועכברי הבית

"זה כבר עובר כל גבול" נשמע קול דקיק וקטן מפינת המרפסת בה ישן בודי-ג'ים "זה מספיק! הוא אוהב לילה יותר מאשר יום והוא יישאר ער כל הלילה רק כדי להשתעשע לבדו, או בכל אופן זמן רב כל כך שכנראה לא נקבל כלל את ארוחת הערב! וכל המשפחה כל כך רעבה!"

"תהי סבלנית, אחותי הקטנה" ענה קול דקיק אחר "זה לא אדם מבוגר, שם במיטה. זה ילד וילדים לא נשארים ערים זמן רב. אז נחכה קצת עם הארוחה. וי!" המשיך הקול "נדמה לי שהוא התעורר ושמע אותנו, אבל אין דבר, אחותי, אנו יודעים את הדרך החוצה ואנו לא בסכנה כלשהי."

בודי-ג'ים שמע את הקולות ומאחר ותמיד היה מעוניין להכיר את השכנים הקטנים שלו התיישב במיטה והציץ לפינה שממנה בקעו הקולות. הוא לא ראה כלום אך ידע שמישהו מוכרח להיות שם.

לכן קרא ברוך "מי אתם, שכנים קטנים? אני בודי-ג'ים ולא אפגע בכם. בוודאי שמעתם עלי, אני גר בבית הזה."
"הו" קראו שני הקולות יחד מתוך רווחה "אינך

יודע איזו הקלה זו! בוודאי שמענו עליך. גברת עכברת השדה סיפרה שהצלת את כל המשפחה שלהם כשהנקר בא לתקוף אותם. אבל תראה, כאן ההבדל, היא הייתה בביתה שלה ומהסיבות שאנו אף פעם לא יכולנו להבין, אנשים לא אוהבים כשאנו באים לבתים שלהם."
"הם תופסים אותנו במלכודות" אמרה האחות העכברה הקטנה "והורגים אותנו. והרי

"ומה הייתם רוצים לארוחת הערב, של ילדיכם ושלכם גם כן" שאל בודי-ג'ים "כי אני יכול להשיג לכם דבר מה אם תבטיחו לי שלא תכנסו שוב למטבח. אשאיר לכם אוכל איפה שתגידו לשים אותו במשך כל הקיץ. אתם מבטיחים?"

"בוודאי שאנו מבטיחים" אמרו העכברים במקהלה "בוודאי, בכל הלב."
"טוב, אז תמתינו כאן איפה שאתם עכשיו.."
והוא רץ למטבח וחזר כעבור רגע עם קצת לחם, פירורי גבינה ועוגיות, אותם שבר ושם על רצפת המרפסת. ואז, כדי להראות לשכניו הקטנים שהוא מתכוון ברצינות, חזר למיטה. הוא שמח מאוד כאשר שמע את צרחות האושר שלהם, כשהם מצאו את האוכל. הוא חיך לעצמו כאשר שמע איך הם רצים עם כל מה שרק יכלו לשאת, ואחר כך חזרו כדי לאכול את היתר.

"ממ.." אמרה אחות העכברה עם פה מלא "מרי באמת טבחית נהדרת!"
"ואיפה אתם חיים שכנים קטנים?" שאל

גופותינו לא יכולים להביא להם כל תועלת. הפרווה שלנו כל כך עדינה שלא מתאימה לשום דבר. ואחר כך החתולים! אנו כל הזמן בפחד בפני הציפורניים שלהם."
"אמנם כך" הוסיף אח העכבר "לא נכנסנו לבית הזה עד שלא הגיע הנה הכלב סנדי הזקן וגירש את פטר החתול לאסם."
"במקרה כזה" אמר בודי-ג'ים "אינני מבין למה אתם באים לכאן. אני לא הייתי הולך לבתים בהם אינני רצוי."
"אבל חמודי" ענה אח העכבר "ענו עכברי בית. אנחנו תמיד חיים בבתים. אנו לא יודעים בדיוק מדוע, אבל ככה זה היה תמיד. ואנו לא גורמים בעיות לאף אחד. מדי פעם אנו לוקחים פרור אוכל, כשמרי הטבחית משאירה לנו משהו בכלל, והיא לא עושה זאת לעתים קרובות. והילדים שלנו הם תמיד כל כך רעבים ולפעמים לאמא שלהם אין במה להאכיל אותם."
"והם באמת רעבים" הוסיפה אחות העכברת הבית.

בודי-ג'ים "כדי שאוכל לשים לכם אוכל כל יום"
"שם, למעלה בארגז עצי ההסקה" אמר אח
העכבר "נעים לנו שם כי מצאנו שם הרבה
אזוב ושבבים ויכולנו לעשות מהם קנים רכים.
ולפעמים בוב הגנן משאיר שם קרעים של
מעיל ישן שלו, שאותם אנו לעוסים ומרפדים
בהם את הקן. אבל עכשיו נלך הביתה, כי
אתה צריך לישון. אתה בוודאי עייף מאוד."
"לא, אני לא עייף כלל ושמחתי מאוד
שביקרתם אותי."

"ואנו מחויבים לך מאוד" אמר אח העכבר
"והיינו רוצים לעשות משהו בשבילך. אולי
תרצה שנשיר לך עד שתירדם?"
בודי-ג'ים צחק "זה יכול להיות נעים מאוד"
אמר "ואתם יודעים לשיר? הבה נשמע
אותכם?"

הוא שמע רשרוש שקט ואז באור הירח ראה
שני העכברים. הם עמדו על משענת המיטה,
קדו קידה והתחילו לשיר מה שנשמע כמו שיר
ערש. בודי-ג'ים שכב בשקט כדי שלא ייבהלו
ולא יברחו. אך למרות שלא היה עייף הוא

נרדם חזק והדבר הבא שראה היה בוב, הגנן
הזקן שהציץ דרך החלון, ורצה לדעת האם
בודי-ג'ים יישאר כל היום במיטה.
"בוב" שאל בודי-ג'ים "האם שמעת פעם איך
שרים עכברי הבית?"
"לא בודי-ג'ים" ענה בוב "אני בעצמי לא
שמעתי זאת אף פעם, אבל דיברתי עם
אנשים שסיפרו כי שמעו זאת."
"אבל בוב, האם אתה באמת מאמין שהם
יכולים לשיר?"
"כן, בודי-ג'ים" ענה בוב הזקן "אני תמיד
מאמין בכל דבר אלא אם יתברר שזה לא כך.
זאת הדרך הנוחה ובטוחה ביותר. אינך חושב
כך?"
"הנוהגים שלך, בוב, תמיד נעימים מאוד"
אמר בודי-ג'ים "אתה החבר הטוב ביותר."

"אז תבקש ממרי הטבחית שתכין לנו ארוחת צהריים בסל, כי נעדר יום שלם. אני אלך

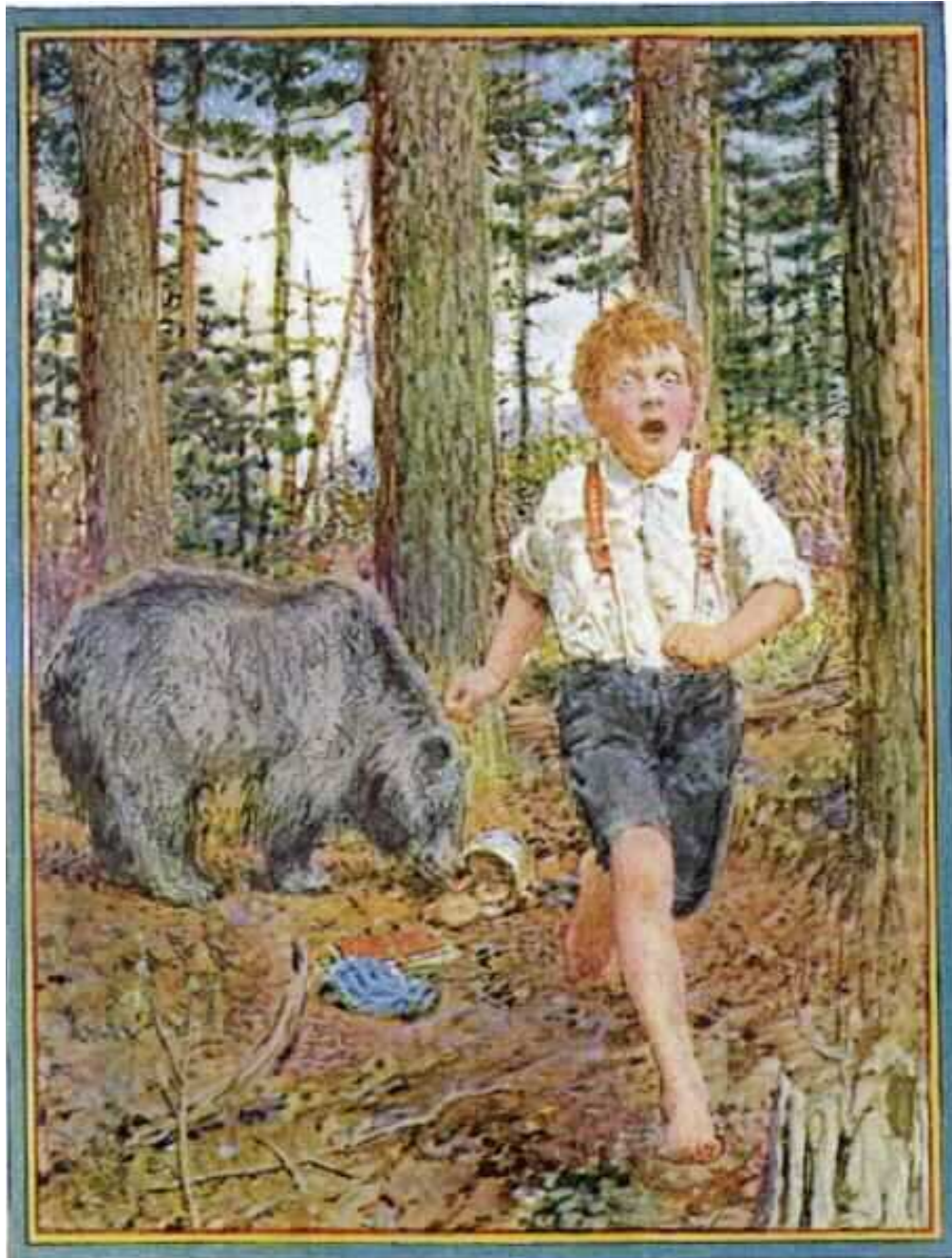
וארתום את מוד הזקנה."
כשבוב הגנן הופיע לפני הבית עם מוד והכרכרה, בודי-ג'ים היה כבר מוכן. הוא נראה בדיוק כמו דייג, במעיל גשם צהוב, במגפי גומי ועם כובע הפוך. אמא צחקה כשנישקה לו לפרידה ואיחלה לו הצלחה.
נעים היה לנסוע דרך היער ולשמוע את הגשם שנופל על העלים. מלבד להקת עורבים לא נראה דבר.

בודי-ג'ים פוגש את גברת החרפן.

כולם ידעו שירד גשם. הבולבול ידע ושר זאת מענף הדולב כאילו אומר "מה איכפת לי קצת רטיבות." וגם התרנגולות ידעו זאת וקרקרו בכעס, כי לא אהבו גשם. ואמא ברווזה ידעה זאת והובילה את תריסר הברווזונים שלה עם "קווק" עליז, כי היא אהבה זאת. וגם בודי-ג'ים ידע, אך לא היה לו איכפת כלל. הוא החליט קודם כל ללכת ולראות מה עושה בוב, הגנן הזקן.

הוא פגש אותו בסככת הגן, כשהגנן מתקין חכות. בוב הביט על בודי-ג'ים כשזה נכנס, חייך אליו ובודי-ג'ים חשב שכל זמן שבוב הגנן מחייך, לא איכפת לו אם הגשם ירד או לאו. "אולי תרצה ללכת איתי לדוג באגם הארוך, ילד?" שאל בוב "הבטחתי לך פעם שאקח אותך לדייג, והיום נראה שזה יום מתאים לכך."

"האם ארצה?" קרא בודי-ג'ים "תודה ששאלת, בוב. אני רץ להתכונן ואחזור מיד."

"האם תמיד חיית כאן?" שאל בודי-ג'ים.
"בוודאי" ענה הגנן הזקן "מאז שהייתי ילד.
שם מעבר לשדה הזה הלכתי לבית הספר.
בנין בית הספר איננו כבר ולא נשאר סימן
מכך מלבד קבוצת שיחי לילך, שנטעה המורה
כשהייתי לא יותר גדול מאשר אתה עכשיו."
"אני זוכר את היום היטב" המשיך "איחרתי
לנטיעות והחלטתי לקצר את הדרך ולעבור
ביער. ובדיוק במקום בו אנו נמצאים עכשיו
יצאה מאחורי עץ דובה גדולה, רזה ורעבה
אחרי שינת החורף שלה."

"וי!" קרא בודי-ג'ים "ומה עשית?"
"אני חושב שהתנהגתי שלא בנימוס כלפי
הגברת, כי אפילו לא אמרתי לה שלום, אלא
רצתי הביתה מהר ככל האפשר."
"האם היא רצה אחריו?" שאל בודי-ג'ים.
הזקן צחק "אינני יודע אפילו" אמר "כי לא
הסתכלתי לאחור."
"אני חושב שהייתי עושה כמוך" אמר
בודי-ג'ים

"וכך היית גם צריך לעשות" ענה בוב "אבל

בוא, הנה אנחנו במקום. וו, חוט ומצוף. תכף נראה האם האדון והגברת אמנונים הם בבית. כשהתירו את מוד ושחררו אותה לרעות בדשא בודי-ג'ים ובוב הגן הוציאו למים סירה בעלת תחתית שטוחה והתחילו לדוג. בודי-ג'ים שם את הפיתיונות וכל אחד הטיל את חכתו. בוב תפס ראשון דג אמנון יפה, אך מיד אחר כך גם לבודי-ג'ים היה אחד. הדייג התקדם יפה ובקרוב היו להם דגים די הצורך. בוב אמר שהם צריכים כעת לחזור לחוף. אלא שבודי-ג'ים ביקש שירשה לו לנסות לתפוס דג אחד נוסף. בוב הסכים והתחיל בינתיים לשים את הדגים בסל. קריאת בהלה של בודי-ג'ים גרמה לו להסתובב ולתפוס את הילד עוד כשזה נפל חציו למים.

"הי, ילד" אמר בוב כשהוא מוציא את בודי-ג'ים מהמים "אינך רטוב מספיק?" "אוי, בוב" גנח הילד "משהו נתפס, אני חושב שזה לווייתן, הוא מושך כל כך חזק. עזור לי להוציא אותו." ביחד הוציאו מהמים דג באורך

כחצי מטר, דומה יותר לנחש! "מה זה, בוב?" שאל בודי-ג'ים "הוא לא מוצא חן בעיני, הוא לא יפה!" "זהו צלופח" אמר בוב הזקן כשהוא צוחק "תרצה לשמור אותו או לזרוק אותו חזרה למים?" "אני אשמור אותו" אמר בודי-ג'ים "ואראה אותו לאמא."

"טוב" אמר בוב "אבל הוא לא יכול להישאר בסל עם יתר הדגים. ועכשיו נצא לחוף ונטגן לנו קצת מהדגים שלנו." "ואיך נעשה אש" שאל בודי-ג'ים "הכל רטוב." "זה פשוט. אלך כאן לחורשה ואסוף קצת קליפות לבנה ואתה בינתיים תאסוף זרדים שמתייבשים מהר ותעשה מהם ערמה שם על הסלע ליד החוף.

לקח לבודי-ג'ים רק כמה דקות לאסוף ערמה של זרדים וענפים קטנים ואחר כך הוא התיישב על הסלע כדי להביט על הצלופח הגדול ולחשוב כמה מעניין היה לתפוס אותו. לא נשמע דבר מלבד המים המכים בעדינות על החוף, אך פתאום שמע בודי-ג'ים צעדים

שאוכל לגדל ילדים אם אתם באים ולוקחים
את האוכל שלנו?"

בודי-ג'ים צחק "אל תכעסי, גברת חורפן.
הדגים שייכים לכולנו, אבל אנו נשאיר לכם
מספיק."

"אני אקח את חלקי אם תרצה ואם לא" ענתה
אמא חורפן. היא תפסה את הצלופח הגדול
וברחה איתו!

בודי-ג'ים הסתכל אחריה בהשתוממות. עוד
לא פגש חיה כל כך חסרת נימוסים.
בדיוק אז חזר בוב עם זרועות מלאות קליפות

שקטים ואחר כך קולות "איזה בושה!" אמר
הקול "מישהו תופס שוב את הדגים שלנו,
ישר מהאגם שלנו."

"שש.. ילדים" אמר קול הנשמע מבוגר יותר
"תהיו בשקט, כי מישהו עלול לשמוע אותכם.
הם הלכו והשאירו את הסל פתוח. אלך ואקח
משם את הדגים. רק תמתינו כאן ותהיו
שקטים."

בודי-ג'ים ישב בשקט כי מאוד רצה לדעת
מיהו השכן הקטן הזה. הוא היה כל כך שקט
שגברת חורפן העזה לצאת עוד לפני שהיא
ראתה אותו. בודי-ג'ים הכיר אותה מיד, כי
ראה את תמונתה באחד מספרי טבע שלו.
הוא גם ידע שהיא אוהבת מאוד דגים.
היא הופתעה מאוד כשראתה את בודי-ג'ים
וניסתה להדמות לגוש אדמה, אך בודי-ג'ים
דיבר והיא הבינה כי הבחין בה.
"שלום, שכנה קטנה" אמר "ומה אוכל לעשות
למענך?"

"תוכל ללכת מכאן ולא לדוג מהדגים שלנו"
אמרה אמא חורפן בכעס "איך אתה חושב

לבנה. בודי-ג'ים התבייש קצת אבל סיפר.
"ביקרה אותי כאן גברת חורפן, בוב" אמר
"והיא לקחה לי את הצלופח שלי!"
"אכן" אמר בוב "היא הייתה חוצפנית. כנראה
היו איתה הגורים שלה. אך אין דבר
בודי-ג'ים, ממילא מרי לא הייתה מבשלת את
הצלופח. היא חושבת שצלופחים אינם דגים."
"אבל רציתי להראות אותו לאמא" אמר
בודי-ג'ים "הוא היה כל כך גדול."
"נחזור לדוג אחרי שנאכל" אמר בוב "אני יודע
איפה יושבים קרפיונים, ואלא דגים של
ממש!"